

ฉันเกลียดคำถามนี้เหลือเกิน “เมื่อไหร่จะแต่งงาน” หรือบางคนก็สุภาพหน่อยก็ถามว่า “เมื่อไหร่จะมีข่าวดีล่ะ” ไม่ว่าจะพบกันที่ไหน หรือแม้กระทั่งในจดหมายที่ได้รับก็ไม่วายจะเอียนกับคำถามนี้ เผลอ ๆ ฉันก็เป็นคนพูดเสียเองด้วย ไม่รู้ว่ามันติดปากมาแต่เมื่อใด รู้สึกว่าจะเริ่มชินกับมันเมื่อไม่นานมานี้เอง อาจจะเป็นเพราะช่วงนั้นเป็นช่วงอายุที่โตเต็มวัย เหมาะแก่การเริ่มต้นชีวิตคู่ก็ได้ ใครที่ยังไม่มีคู่เป็นตัวเองเป็นต้นจึงรู้สึกกระวนกระวายใจนัก ยิ่งพวกหญิงสาวที่ยังไม่มี ใครมา แหยม ก็ยิ่งหงุดหงิดจนเห็นได้ชัด ฉันก็เป็นคนหนึ่งในจำพวกที่เชื่อว่า กำลังจะ ทินทิก เหมือนกับเพื่อน ๆ จึงพากันเป็นห่วงเป็นใย เจอกันทีไรฉันจะต้องเตรียมตอบคำถามนี้ไว้ตอบให้เขาหายห่วงเสียเลยว่า “ถ้ามีคนมาขอเมื่อไรฉันก็จะมี...เสียที” หรือถ้าเป็นเพื่อนผู้ชายฉันก็จะโต้ไปว่า “เธอมาขอฉันซิ” เจอคำตอบนี้เข้าเพื่อน ๆ ก็เลิกสนใจฉันไปเอง แต่ก็ไม่วายที่จะมีคนสงสัยว่า

ทำไมฉันจึงตัดสินใจ รักคน ยาก เหลือ เกิน หรือว่าไม่เคยคิดรักใครเลย ถูกละถึงแม้ว่าฉันจะรักคนยาก แต่ฉันก็เคยรักมาแล้ว รักอย่างหมดหัวใจทีเดียว ทุกวันนี้ฉันก็ยังรักเขาอยู่ คอยเขาอยู่เสมอ และรู้สึกเหมือนว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉัน ฉันยังจำได้เสมอตั้งแต่เราพบกันวันแรก ในห้องประชุมรับน้องใหม่ แล้วก็ต่อมาในโรงอาหาร ในแปลงผักหัด และในห้องเรียน ความสนิทสนมของเราเริ่มต้น จากการเป็นเพื่อนเรียนร่วมกัน ช่วยกันทำงาน แล้วก็ค่อย ๆ สนิทสนมเพิ่มขึ้นตามวันและเวลา

เมื่อถึงวันเกิดของฉัน เขาก็ฝากของมากับเพื่อน สั่งให้อามาซ่อนไว้ใต้หมอนทุกครั้ง ครั้งหนึ่งเขาให้ผ้าเช็ดหน้าฉันตั้ง 12 ผืน สีสวย ๆ ทั้งนั้น พอรุ่งขึ้นฉันถามเขาว่า “ให้ผ้าเช็ดหน้าไว้เช็ดหน้าตาหรือถ้าเป็นคนรักกัน เขาถือนะ เขาว่า...มันเป็นลางไม่ดี” ฉันเลียงค้ำว่า ลางร้าย เพราะออกจะรุนแรงไปสักนิด “ขอโทษด้วย ถ้า

หากเธอเชื่ออย่างนั้น แต่ผมคิดว่ามันอยู่ที่
ใจของเราทั้งสองคนต่างหาก”

แต่ฉันถือโชกลาง ฉันจึงไม่ยอมเอา
ผ้าเช็ดหน้าเหล่านั้นมาใช้เลย กลัวว่าฉันจะ
ต้องใช้มันเช็ดหน้าตาที่ฉันอาจจะหลงเพราะ
เขา

การให้ของขวัญโดยเอามาซ่อนไว้ใต้
หมอนของเขานั่นเอง ที่กลายเป็นแบบอย่าง
แก่เพื่อน ๆ ต่อมา พอถึงวันเกิดของเพื่อน
ในหอพวกเราจะแอบเอาของขวัญไปไว้ใต้
ผ้าคลุมเตียง ของขวัญแต่ละชิ้นของเรา
มักจะเป็นของแปลกประหลาดเสมอ

และวันเกิดของใครก็ไม่สนุกเท่ากับ
วันเกิดของ เกษร เพื่อนข้างเคียงของฉัน
เธอเป็นคนขวัญอ่อนและเจี๊ยบที่สุดในห้อง
วันนั้นเธอลุกขึ้นไปทำแปลงเตรียมสอปเต้
เข้าครู่ พวกเราจึงรีบเอาของขวัญไปวาง
ไว้บนเตียง แล้วจัดแจงเอาผ้าคลุมเตียง
คลุมทับจนดูเรียบร้อยเหมือนเดิม เธอกลับ
มาเมื่อไรฉันก็ไม่รู้เพราะกำลังนอนฝันหวาน
อยู่ มาสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงหวีดร้อง
อย่างตกใจสุดขีดของเธอ เพราะเมื่อเธอ
เปิดผ้าคลุมเตียง ออกเพื่อ จะจับ พักเหนื่อย
เธอก็เจอกับ งู กิ่งกือ ยัวฮัยเต็มทีนอน
แถมยังมีก้อนอุจจาระใหม่ ๆ ที่ยังเปียกแฉะ
กองเบื้อเรือ ทางปลายเตียงก็มีห่อของขวัญ

กระจุกกระจิกเกะกะอยู่ กว่าจจะรู้ว่าของ
พวกนั้นเป็น ของปลอมที่ขายตาม ตลาดเธอ
ก็เป็นลมไปเสียแล้ว ทำให้ตัวการที่ก่อ
วินาศกรรมพลอยขวัญเสียไปด้วย ที่ทำให้
เพื่อนเป็นลมเป็นแล้งไป ตั้งแต่นั้นมาก็
ไม่มีใครคิดแกล้งเกษรอีกเลย ส่วนเจ้า
อุจจาระกองนั้น เรายังพบมันกองอยู่บน
เตียงคนโน้น คนนี้ แทบทุกคืน ไม่มีใคร
ยอมรับว่าใครเป็นคนทำ เออ! แล้วฉันจะ
ลืมวันคืนเหล่านั้นได้อย่างไรเล่า

วันเสาร์ ทุกเสาร์ เขาจะมารับฉันที่
หอพัก ไปกินข้าวเช้าที่บาร์ แล้วถีบรถเลย
ไปกินลมตามถนนหลวงสุวรรณฯ คอกว๊ว
กรมข้าว จอดคุยกันบ้าง หรือไม่ถ้าใกล้
สอบเราก็จะไปนั่งคุหนังสือไว้ริมไม้แถวนั้น
จนกระทั่งเที่ยงจึงพากันมากินข้าวที่ ส.ม.ก.
เสร็จแล้วจึงแยกกลับไปรีดเสื้อผ้า ทำธุระ
ส่วนตัวที่หอของตน ตกเย็นเราก็จอกันที่
ร้านอาหาร แครี-ควีน วันนั้นเราจะใช้เวลา
อยู่ด้วยกันตั้งแต่เช้า จนถึงค่ำ เราจากกัน
เมื่อเวลาทุ่มตรง

เสาร์หนึ่งที่ฉันจำได้แม่นอย่า วันนั้น
เขาตั้งใจพาฉันไปดูหนังรอบเช้าแต่ฉันตื่น
สายไปหน่อย เพราะคืนวันศุกร์ พวกเรา
มักจะจับ กลุ่ม คุย กัน อยู่ จนดึกใน ห้อง เล็ก
สำหรับกินขนมของหอพัก บังเอิญเป็นวัน
ศุกร์ต้นเดือน ขนมหึงมีอุคมสมบูรณ์ผิดกว่า

ทุกศักร์ คุยกันไป กินกันไป สลับกันอยู่
หลายชุดหลายกลุ่มด้วยกัน จนทีหนึ่งที่สอง
จึงจะทยอยกันไปอาบน้ำ นอน ซ้ำเวลา
เข้านอนก็ยังคุยต่ออีก เรียกว่าตาหลับเมื่อ
ไหว่จึงจะหยุดนั่นแหละ เสร็จนั้นฉันจึงตื่น
เอาเสียสายโค้ง ทั้ง ๆ ที่อุตส่าห์ตั้งนาฬิกา
ปลุกไว้ พอรู้ตัวก็ตาลีตาลานลงไปอาบน้ำ
อาบได้ 2 ชั้นก็เจ็บขึ้น พอจะหยิบผ้าแห้ง
เท่านั้นแหละ ไม่รู้ว่ามีดตีที่ไหนมาแกล้ง
จกเอาไปซ่อนเสียแล้ว เป็นเสียอย่างนี้ทุก
ครั้งที่อาบน้ำ จะต้องมีการแกล้งหยิบผ้าแห้ง
เสียคลุมชั้นใน ผ้าเช็ดตัวไปซ่อน หรือไม่
ก็ทำการ สับเปลี่ยน กัน กับห้องข้าง ๆ เสีย
ฉันเองก็ชอบอยู่ไม่น้อยไ้เรื่องนี้ มันสนุก
ตอนที่เจ้าของเขาโมโห ถึงกับป็นห้องน้ำ
โผล่หน้ามาตะโกนคำ ถ้าคำเรามาก ๆ เรา
ก็ไม่ยอมคืนให้เสียคือ ๆ ต้องให้อ้อนวอน
เสียงอ่อน เสียง หวาน นั้นแหละ จึงยอมคืน
บางคนขี้โมโหก็แทบจะขาดกันทีเดียว แต่
จนแล้วจนรอดพวกเราก็โกรธกันไม่ลง กว่า
ฉันจะได้ผ่านคืนก็เสียเวลาอยู่นานโขเพราะ
ถ้าเป็นวันหยุดพวกเรามากตื่นเสียตัววันสอง
วัน ห้องน้ำจึงไม่ค่อยมีคนลงมาแย่งกัน จะ
มีก็แต่พวกมินต์ หรือพวกติดเรียนเท่านั้น

ฉันจึงต้องรอให้ใครสักคนลงมาช่วยหยิบให้
เกือบจะได้เป็นซี่เปลือยเสียแล้วตัวนั้นนะ
เขารอฉันเสียจนหน้ามัว เพราะเสียงเห่
แห่ของพวกเพื่อน ๆ ที่ชอบหยอกล้อแซก
ที่มาคอยอยู่หน้าหอ แหกบางคนทนแห่
ไม่ไหวถึงกับเผ่นหนีไปก่อนก็มี บางราย
เซ็ดขยาดจนไม่กล้าหันมารับอีกเลย แม้
กระทั่ง จะถีบ จักรยานมาส่งที่ สามแยกชวน
ชมก็ไม่กล้า แต่บางคนทีหน้าทะเล้นและ
ใจกล้า ๆ ก็จะเอาแฟนซ้อนมาส่งที่หน้าหอ
ทุก ๆ เย็น ถึงเขาจะรอนานเกินไป จน
คุดหนังรอบนั้นไม่ทัน เขาก็ไม่โกรธ และ
ไม่บ่นให้ได้ยินแม้แต่คำเดียว นี่เองที่ทำให้
ฉันทั้งเกรงใจและเห็นใจยิ่งนัก คบกันมา
ถึงสี่ปี เขาไม่เคยโกรธฉันเลย มีแต่ฉันเท่า
นั้นที่คอยจะจอนกับเขาอยู่เรื่อย นึกแล้วก็
เกลียดตัวเองนักที่ไม่รู้จักระงับอารมณ์ร้อน
เสียบ้าง

ในวันสุดท้ายที่จะออกจากหอ พวก
เราจัดงานเลี้ยงอำลา กันเองขึ้น ภายในห้อง
ผู้หญิงเกือบห้าสิบคนที่เข้ากลุ่มกัน คิดดู
เถอะว่าจะเหมือนกับอะไรบ้าง เสียงจ้อก-
แจ้ก จอแจ ค่อย ๆ ดังขึ้น ๆ จนถึงไปถึง
บาร์ บังเอิญวันนั้นเขามายืมสมุดจดงาน

ของเพื่อนฉันที่เรียนแผนกเดียวกับเขา ฉัน
จึงต้องลงไปพบและเอาสมุดให้ เขาถาม
ฉันว่า “มีงานอะไรหรือ เสียงังไปถึงหอ
ผมโน้นแน่ะ” ฉันไม่อยากจะบอกว่าเป็น
งานเลี้ยงอำลาหรือเพราะคุณมันจะฟูฟ่าเกิน
ไป จึงบอกแต่เพียงว่า “เราซ้อขนมมากิน
กันฉลองวัน สุดท้าย ที่จะได้อยู่ หอ ร่วมกัน
แล้ว ผู้ชายล่ะ ไม่มีการฉลองกัน บ้าง หรือ”
“มีซี แต่พวกผู้ชายเขาไปฉลองกันที่รังสิต”
คู้ชี เขาช่างพูดออกมาอย่างซื่อ ๆ ไม่นึก
เลยว่าฉันจะตะขิดตะขวงบ้างไหม ฉันจึง
รีบตัดบทว่า “เดี๋ยวจะรีบขึ้นไปสนุกต่อ
เฮ้ นี่ แน่ะ ลองชิม ฟรึนซ์ ของพวกเราสัก
แก้วซี แล้วจะติดใจว่าพวกเราสมเก่งแะ
ไหน” ฉันตั้งใจเอามาอวดเขา อยากให้
รู้ว่าพวกผู้หญิงก็เก่งนะ คิมได้ไม่แพ้ผู้ชาย
หรือ

คืนนั้น กว่าจะหลับจะนอนได้ก็ค่อนข้าง
แฉ่ง ต่างคนต่างมีนเมา ทั้งเต้น ทั้งเขย่า
ใครอยากร้องเพลงก็ร้อง ใครอยากพูดก็พูด
ใครอยากแสดงที่เด็ด อะไรก็ได้แสดงอย่าง
สุดเหวี่ยง เป็นการไร้ลายครั้งสุดท้าย แล้ว
ก็ถึงเวลาอำลาถิ่นเสียที สิ้นกันแล้วต่อไป
ทุกคนจะหมดสภาพเป็น นิสิตตั้งแต่บัดนั้น

พรุ่งนี้ขอให้ตั้งต้นชีวิตใหม่ รับผิดชอบ
ตัวเอง ดูแลตัวเองให้ดี

รุ่งเช้า สภาพในห้องเหมือนกับหลัง
หอประชุมตอนเลิกงานไม่มีผิด ทั้งเศษ
กระดาษ โบว์ เศษอาหาร ผลไม้ ขวด แก้ว
เกลื่อนกลาดไปหมด คนที่ขยันมีระเบียบ
ก็จะตื่นมาช่วย กันเก็บกวาด จน เรียบร้อย
เหมือนเดิม เพราะสัญญากับอาจารย์หอ
ไว้ว่า จะทำให้สะอาดเหมือนเดิมทุกอย่าง
พวกที่ซี้เกียจประจำหอ ก็นอนกอดก่ายกัน
อยู่บนเตียง สู้กันต่อไป นอนจนกระทั่ง
ท้องมันอูทรนั่นแหละจึงจะยอมลุก ฉันเอง
ก็ยังนอนไว้อาลัยที่นอนและเตียงอยู่ อยาก
จะนอนให้มันเต็มอ้อมอีกสักวัน ไหน ๆ ก็
ต้องจากกันแล้วนี่นา เมื่อท้องมันอูทร
มาก ๆ เขาก็จําใจลุกขึ้น เปลา่ ไม่ได้ลุกไป
ไหน เพียงแต่ลุกขึ้นฝากเพื่อนซ้อข้าวหอ
น้ำดู อะไรก็ได้ขอให้ เป็นของร้านเจ้เล็ก
ก็อร่อยแล้วละ ไม่ใช่ฉันฝากคนเดียวหรือ
คนที่ยัง นอน เรียง กันไป อีกเป็น ตับ นั้นก็
เหมือนกันสมาชิกข้าวหอเจ้เล็กทั้งนั้น คน
ไหนที่รับเวรไปซ้อ ต้องหาจักรยานที่ติด
ตระกร้าใหญ่ ๆ และจะต้องเตรียมกำลัง
ซ้อไว้ หวังว่าอีกหลายสิบดูง

พอกินข้าวอิ่มพลีแล้ว พวกเราก็จัก
แจ่งเก็บของลงหีบลงกล่องกันต่อไป บาง
คนจัดไว้หลายวันแล้ว บางคนก็ยังไม่ได้
จัดเลย เพราะจะต้องอยู่เรียนภาคฤดูร้อน
อีก บางคนก็ขอยุ่ต่อจนหางานได้เสียก่อน
แต่บางคนก็ขอยุ่เพราะไม่อยากไปอยู่ที่อื่น
หอที่เคยอยู่มาถึงสามปีเศษมีทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่ประทับใจ ให้ทั้งความสบาย ให้ทั้งความ
อบอุ่นใจ บางคนรักหอยิ่งกว่ารักบ้านเสีย
อีก แต่เมื่อถึงเวลาแล้วก็ต้องจากไปอย่าง
จำใจที่สุด

ฉันนัดให้เขา เรียก แท็กซี่ มารับตอน
บ่ายสองโมง จึงขนของลงไป เพื่อน ๆ ที่
เหลืออยู่ต่าง ช่วยกัน ขนของและ ลงมาถึงที่
รถ บางคนแอบเช็ดน้ำตา บางคนข้มระเหี่ย
บางคนไม่ กล้าสบตา เพราะกลัวว่าน้ำตามัน
จะพรุ้งพรุ้งลงมาอย่างไม่มีทางห้ามได้ ต่าง
คนต่างต้องแยกย้ายกันไปตามทางของตัว

“กล่องนี้โตจริงนะ แต่ทำไมถึงเบา
อย่างนี้ล่ะ” ฉันไม่กล้าบอกความจริงกับ
เขาว่าฉันแอบเอาหมอน ที่เคยนอน ยัดเข้า
ไปในกล่องนั้นทั้ง 2 ใบ หนุนมันมาถึงสี่ปี
ใครจะใจร้ายทิ้งมันไว้ได้ลงคอ จนกระทั่ง
เขาเล่าให้ฟังว่า ที่หอชาย เพื่อนเขาคน

หนึ่งแอบขโมยที่นอนไปด้วย เพราะที่นอน
อันนั้นเขาใช้มาถึงห้าปี “เขาบอกว่ามันฟัด
มันดี นุ่มก็นุ่มเลยแอบเอาใส่รถไปด้วย
สงสัยนักกว่าถ้าเขาแต่งงานแล้วเขาจะยังใช้ที่
นอนอันนั้นอีกหรือไม่?” ฉันจึงต้องบอก
ความจริงว่า ฉันเองก็ขโมยหมอนของหอ
ไปเหมือนกัน

ฉันออกไปทำงานปีแรก เรายังติด
ต่อกัน อยู่อย่าง สม่ำเสมอ โดยทาง จดหมาย
เราพบ กัน ครั้ง แรก หลัง จากที่ จาก กัน ไป
เกือบปี ในงาน “วันคืนสู่เหย้า” ฉันรู้สึก
ว่าเขาดีใจมากกว่าที่ฉันดีใจเสียอีก ตอน
หัวค่ำฉันแยกไป จับกลุ่มอยู่กับ เพื่อน ๆ ผู้
หญิง คุยกันถึงเรื่องตอนเป็นน้องใหม่ จน
กระทั่งถึงปีสุดท้าย แล้วก็วกมาถึงเรื่อง
แฟนคนโน้นแฟนคนนี้ แต่สุดท้ายก็มาลง
เอยด้วยคำถามเดิมที่ฉันแสนจะเบื่อ “เมื่อ
ไหร่เธอจะแต่งงาน”

ตกคึกฉัน ออก เต็มร่ากับ เพื่อน ๆ ที่
เคยสนิทกันมาตั้งแต่ปีหนึ่ง ส่วนเขาก็แยก
ไปนั่งดื่ม และคุยกับเพื่อน ๆ ของเขา
อย่างเจียบ ๆ เขาไม่ชอบเต็มร่าแต่ก็ไม่เคย
ห้ามฉัน เป็นความดีของเขาอีกอย่างที่น่า
ชื่นชมเต็มร่ากับคนอื่นได้อย่างขมขื่น ฉัน

ไม่อาจจะรู้ได้ว่าเขาพอใจในการวางตัวของ
ฉันหรือไม่เพราะเขาไม่เคยปรึกษาพูดหรือ
เตือนฉันเลย หรือเขาจะนึกน้อยใจที่เรียน
จบไม่ทันฉัน เขาเคยถามฉันเหมือนกันว่า
“อายุเพื่อน ๆ บ้างไหมที่มีคู่รักเรียนยังไม่
จบ” “ถ้าฉันจะรักเสียอย่าง คนอื่นจะมอง
อย่างไรฉันไม่แะแสะ อย่าคิดมากไปเลย
หากเธอตั้งใจจะให้จบ เธอก็สามารถทำได้
แต่ที่เธอไม่อยากจบเองเพราะไม่อยากจะกลับ
ไปทำงานที่บ้านเธอ”

“ผมยังไม่พร้อม ที่จะเริ่มต้นชีวิตเช่น
นี้นะ”

“ก็นั่นแหละ ที่ฉันควรจะอายมากกว่า
ถูกผู้ชายควรเตรียมพร้อมที่จะ เริ่มต้นชีวิต
ได้ทุกเมื่อ เธอกลับไปเถอะไปสร้างฐานะ
และชื่อเสียงให้ตัวเอง และบ้าน เมือง ของ
เธอให้ดีกว่านี้ แล้วค่อยกลับมา ฉันภูมิใจ
ที่จะคอยเธอ แม้จะรู้ว่ามันเลือนลางสัก
เพียงใด”

ฉันไม่เคยคิดว่า คำพูดของฉันในคืน
นั้นจะกระตุ้น ให้เขามี ทัศนคติมากมายถึง
เพียงนี้ เขากลับบ้านทันทีเมื่อสอบเสร็จ
และส่งข่าวมาในไม่ช้าว่า ได้เข้าทำงาน
เรียบร้อยแล้ว ฉันอ่านจดหมายทุกฉบับ
ด้วยความดีใจจนน้ำตาไหล คิดถึงก็คิดถึง
แต่ก็อยากให้เขาอยู่ที่ โนนต่อไป เพื่อความ
ก้าวหน้าของเขาเอง

สามเดือนต่อมา เขาก็ส่งข่าวมาอีก
ครั้ง แม้ว่าจะเป็นข่าวที่สร้างความทรมาน
แก่ฉันสักเพียงใด แต่ฉันก็อดยินดีกับเขา
ไม่ได้ เห็นใจเขาที่ต้องทนต่อความเปลี่ยว
เปล่าเมื่ออยู่ห่างไกลจากคนรัก ถูกแล้วที่
เขาจัดการให้ตัวเอง ได้อย่าง เรียบร้อยเช่น
นั้น เขาแต่งงานแล้วกับสาวบ้านเดียวกัน
ขอให้มีความสุขเป็นสุขเถิด ฉันไม่เสียใจที่
ไม่ได้แต่งงานกับเขาดังที่หวังไว้หรอก แต่
ฉันจะเสียใจที่สุด หากเขาลืมสัญญาที่เคย
ให้ไว้ว่า “เราจะพบกันทุกปีที่โต๊ะหมายเลข
26 ในวันคืนสู่เหย้า”